

ПРОБЛЕМИ НА ДИАЛОГА
СЪС СТАРОКАТОЛИЦИТЕ

стр. 3

СЛУЖЕНИЕТО НА
ЕФИМЕРИЯ

стр. 4-5

КАК ДА ГОВОРИМ С ЖЕСТОВЕ

Богослужение за нечуващи

стр. 6-7

ПЪРВОАПОСТОЛИТЕ ПЕТЪР И ПАВЕЛ

Св. апостоли Петър и Павел. Албанска икона, XVIII в.

Днес (29 юни) ние честваме паметта на светецта св. апостол Петър и Павел, първоприворични апостоли на Църквата.

Ненапрочно светата Църква е съединила тези две велики имена в едно правнство: так ги обединява дълбокото единство на духа им.

Апостол Петър – най-паметният воин Христов, винаги стремежи се към действие, винаги стреми се напред: пожелал да върви по водата към Спасителя, първи Го изповядал като Син Божи; в мигнута на опасност с пламенна ревност грабнал меч в защита на Христа. Във всичко апостол Петър ни показва

духа на пламенната ревност, на тървдната, на „камъка“ на Църквата.

Апостол Павел, когато Църквата нарича „уста на Господ“, е също пламенен свидетел на истината на Боготворението: далел му е огънат на действителното слово, далел му е огънат за устроението на светата Църква. Изумяваме се и с благоговие, разглеждайки служението на апостол Павел.

Но в сабата на тези двама велики апостоли мис и още нещо, което ги обединява: в живота и на следния, и на другия им по нещо странно, трагично. Апостол Петър се откъсл от Христа, а апостол Па-

вел бил Негов гонител. Когато вникваме в същността на тези моменти от живота на апостол Петър и на апостол Павел, пред нас се разкрива нещо от разбирането за пътя на спасението на човека.

Апостол Петър се откъсл от Христа, апостол Павел бил Негов гонител, но ето, и следният, и другият са първоприворични апостоли. Това означава, че те така преследва своя грях, че той не само не ги поведя към гибел, но ги въздигнал на първопрестолно място. Словничай си своята неинственост към Христа, апостол Павел нарича себе си извер, а апостол Петър живот се каел за своето от-

ричане. Това съзнание на престъплението им пред Господа, това покаяние било за тях пътят, който ги извел на най-величествена висота.

Какво разбираме ние от този пример?

Знаем да, че можем да грешим! – Не.

Светите отци ни поучават, че Господ повикава долуца най-праведни хора да паднат в изкушение, за да ги прерази от гордостта. Ако изкушението, което Господ изпраща, бъде прието от падналия човек с покаяващо чувство на покаяние, то става за него иточник на най-голямо вътрешно движение и подем. За нас е поучително и важно как в най-спешното напаление на врага, който иска гибелта на човешката душа, по благоудатта и по милосърдието Божие се обръща в самото за съгрешената душа, когато тя го преживава с чувство на покаяние, със съзнателно покаяние.

Какво ученици, какво напаление с нас, какво изобличение на нашата неравноважност и непокаяние, че първоприворичен грях може да не се кае смърт, а на живот и възкресение на духа ни.

Днес, чествайки паметта на великите апостоли Петър и Павел, ние трябва да напомним молитвите си към тях, Господ да ни дарува благодатно покаяние и съзид за греховите ни, за да не бъдем осакатени от живот за смърт, а за възкресение и живот вечен.

Тези молитви ще достигнат до тях. Те самите са преразили в нас същността на покаянието и затова ще чуят думите и въздигнат ни.

Нека се молима Господ да ни дарува на разкаяние за греховите по молитвите на нашите небесни покровители, първоприворичните апостоли Петър и Павел. Амин!

Протоиерей Валентин СВЕНДИЦКИЙ

Чудното раждане
на св. Йоан Прегмечка

Проблемът ни, братя, ниеч празнува рождението на свети Йоан Прегмечка. В евангелия има откъс от него, на което особено се набляга, беше чудното зачеване на свети Йоан, Кръстител на Христос. Родителите му го приобиха след многократна молитва. И молитвата им сторила чудо!

Свети Йоан, според разказите на евангелията, проповядва изречане на Спасителя Христос. Спазва Прегмечка, понеже покаява път към Божествено, който е „пътът и истицата, и животът“ (Йоан 14:6).

Гласът на свети Йоан действително звуча в пустинята и възмуча множествата, които зазема областта край река Йордан, покаявши се и се кръбави в реката.

Свети Йоан Прегмечка покая и на нас същия път. След пустинята на домяване зрабове и в смиреницата времена вика и сочи път: „Не сам аз Христос, след мене идва Едн, Него слушайте!“ (Йоан 1:20 сл.) Посрещен от горороче на Старира Завет, той стана първият, който събдествително със светата проповед и с мъченичеството си за истината Месия, който поема зрелосте на хората и от смърт за възр към безкраен живот. Оттогава до поселева едн неспирно множество мъченици, които едн от светицата на Божественицата и които вие със възвличания си и Слово Божие.

Днес, братя, почиваме чудното раждане на свети Йоан Прегмечка и си призоваваме мъченичествата му рова в подемността на хората за примяне на Йозуите Месия. Да обярнем вниманието на думите му: Не сам аз, но след мене идва Дух. Дружител е нашите бълзи Исус Христос, който измава пръв път на жърбенето на кръста и от смърт вове човешката първова към възкресение от мъртви и в безкрайна саба.

† Митрополит на Пловдив и Кюстену АПОСТОЛ (Пакокиантство)

Без ред. На 24 юни Православната църква празнува рождението на св. Йоан Прегмечка и Кръстител. Паметта на св. Йоан се отбелязва на 7 януари.

Петдесетница в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“

На 11 юни, Петдесетница, в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ празничната света Литургия отслужи Негово Превосходство Знамениосв. Николай, викарий на Софийския митрополит, в съслужение с високорочените архим. Наум, председател на икономичното управление на катедралата и главен секретар на Светия Синод, и архим. Йован.

Освещаване на нови храмове

Тамта година празникът Свети Дух, третолюбие на Светата Троица, бе честван на 12 юни. Същия ден бе освещен нов храм в с. Гозляво Буучно, Софийска епархия.

Храмът е построен по инициатива на местното население и носи името на Светата Елена Еванделия и Неразделна Троица.

Пътният храм на Освещаването и първата св. Троица била осветени от Знамениосв. Николай, викарий на Софийския митрополит, заедно с бурноските свещеници Борис Боров, Иван Димитров и сюрновския свещеник на новия храм иконом Велик Шиншев, откри новостроената църква „Св. Троица“ архиепископи Константин и Елена“ в село Лъка, община Бургас.

Следото е сравнително ново и в него по-рано не е имало храм. Веднага след полагането на основния камък през юни 2001 г., събрета на Кръстимир Ганчев и Симеон Перчелиев работи стрократ на храма. Най-важният работен и органи-

протосиен на Софийска митрополит, храмовото духовно сиво на огнистото свещеник от епархията.

След св. Литургия била осветена полагаша се за този храм. Този е първото богослужение след Възраждането Христо, което започна с тропаня на Светия Дух и Царю Небесний. „ След великия прожект над пристъпнатите богомилни ба-

население и внос името на Светата Елена Еванделия и Неразделна Троица.

Пътният храм на Освещаването и първата св. Троица била осветени от Знамениосв. Николай, викарий на Софийския митрополит, заедно с бурноските свещеници Борис Боров, Иван Димитров и сюрновския свещеник на новия храм иконом Велик Шиншев, откри новостроената църква „Св. Троица“ архиепископи Константин и Елена“ в село Лъка, община Бургас.

Следото е сравнително ново и в него по-рано не е имало храм. Веднага след полагането на основния камък през юни 2001 г., събрета на Кръстимир Ганчев и Симеон Перчелиев работи стрократ на храма. Най-важният работен и органи-

зира строителната работи катедралата на селото Елена Ганчева и сюрмут г. Търкот се спонсори отглеждат.

Миниона от селото се включват шедро, включително и женските там германските църкви „Св. Троица и Дирекция „Вероизповеданията“ архиепископи Константин и Елена“ в село Лъка, община Бургас.

Архитектурата на храма е съвременна и модерна, дело на арх. Петю Йован от Бургас. Откриването на храма беше голям празник за катедралата, защото там за първи път, като са родези там.

На тържествено в село Лъка пристъпна и кметът на гр. Поморие Иван, Петър

за хвърлени оръжия, които са символ на огнистото свещеник, следва и харзу апостолите в Синодската горница в Перусалим.

Съсно на празника прожектите стигна до Софийския митрополит Максим.

ЦВ

рополит. В съслужението взеха участие протосиените архим. Йован и стодияни свещеници.

Работата за жителите на селото бе особено голяма, тъй като досега в Гозляво Буучно не е имало храм.

Загнаном. Бяга дошли стопаните на църквата, за да запалят свещи и да се помолят.

След службата имаше курбоза за всички.

Свещ. Борис БЕРОВ

Обновление на православния храм

На 1 юни, Възнесение Господне, в тържествена литургия, отслужи от Видинския митрополит Домениосв. Васил, беше открита обновената 140-годишна църква „Св. Възнесение Господне“ в берковското село Замярчово. В богослужението взеха участие архиепископски заместник на Берковска духовна околина, игуменът на Клисурския манастир и други духовници.

На 4 юни Варненският и Великопреславски митрополит Кирил отслужи св. Литургия и извърши богослужения чим на обновлението на храм „Св. Петка“ във Варна.

През последните две години бяха напълно реставрирани стенописите в

Народният представител на Берковска духовна околина, игуменът на Клисурския манастир и други духовници.

Народният представител и кметът на Берковска пристъпваща на тържеството. Храмът, който е обновен на 140 години, е обновен по инициатива на Община „Берковци“ и по проект „Красива България“ през съфинансиране на кметство Замярчово. Средства бяха отпуснати и от Дирекция „Вероизповеданията“. В реконструкцията

храма. След ремонт бяха инсталирани нови свещеници. Обновлението на храма бяха иконом от волелените, изградена е нова свещеничествана. Направена е пътна инфраструктура на храма и прилежащата административна сграда. Ремонтът на храма беше направен

на църквата е доброволен труд се включва и актрелен на селото.

Ремонтираната църква е в село Замярчово с доквалитетно, където имаше църква „Св. Петка“, която кметът Младко Дошов в поддръжка със кмет жителите на селото.

ЦВ

благоустройство на даренията на митрополитски и частни фондове.

През тази година се навършват 100 години от построяването на храм „Св. Петка“. Тържествено честване на годишнината ще бъде на 14 октомври, когато е и храмният празник.

Католическата катедрала в София отвори врати

На 21 май тържествено отвори врати католическата катедрала „Свети Йосиф“ в София.

На церемонията, продължила над два часа, присъства Българският митрополит Домениан, Русенският митрополит Неофит, главният секретар на Светия Синод архимандрит Наум, апостолският нунций Джузепе Леана, заместник-главният

мюфтия Шехоз Ади, български католически свещеници и свещеници, държавници, дипломати, католици от страната и чужбина.

Новата катедрала „Свети Йосиф“ е изградена на мястото на старата, която, още незавършена, е била разрушена при бомбардировките над София на 30.11.1944 г.

Архитектурата на катедралата, която е стрелна с финансовата поддръжка на Ордена на отците капучини от Германия, Швеция и Австрия, са Константин Пеев и Стоян Яков. Храмът разполага с 350 места за сидане, а в първостепенните събро около 1000 души.

Височината на катедралата с покрива достига 21 метра. Кулата на камбанарията е 33 метра, в нея има четири сескаторни камбани, които се управляват чрез компютър.

Текст в снимка Никола ПЕТКОВ

Академични новини

Проблеми на интерпретацията на църковна музика

В продължение на две години Богословският факултет на Софийския университет се занимава с поредица семинари върху проблеми, отнасящи се до историята, развитието и интерпретацията на източнорочковата музика. Научните семинари бяха организираны по инициатива на преподавателите от катедрата „Систематическо и практическо богословие“ на Богословския факултет на Софийския университет, които са ръководени от проф. д-р Иван Стайковски от секция „История на музиката“ към Института по изкуствознание на БАН.

Наредото бе излюжено през месец декември 2004 г. със съесе, посетена на музикантала и симфоничния дейност на светите братя Кирил и Методий и техните ученици. В продължение на поредица семинари бяха разглеждани и актуални проблеми, свързани с прозвоната и развитието на византийските нотации според свидетелствата на древните музикални ръкописи, които показват явното и творчеството на творци композитори на православната музика като св. Йон Кукузел, Йосиф Рилец, Рилската и Бачковската духовски школи и съответните църковно-песенни съборци от библиотеките на манастирите и научните институции в България; Боготърсен ростен, песенето на църковната музика, съвременната църковно-песенна практика, както и възрожденските хора, кметство, общината, държава и тържествено празненство, резултатите от мащабния проект „Младко Дошов в поддръжка със кмет жителите на селото.“

Заключителната сесия се проведе на 8 юни и бе посетена на съвременната интерпретация практика на църковно-песенна и духовните семинари към дигиталните и изпълнителите на църковна музика в България. Официални гости бяха

свещ. К. Попов, проф. д-р. Е. Точнева, проф. д-р. С. Крумевацки, д-р. Д. Димитров, д-р. И. Иванов, ст. преп. И. Пряматаров и г-н Д. Платонов, преподавател в катедрата.

Семинарите бяха особено предизвикателни към всички, които държат да интерпретират православната църковна музика според своите познания и възможности като дигитални, хормолисти и певци и по този начин се докосват до творбите на великите светци отци майстори на византийската и средновековната църковна музика на Първата наречна „аугустоанска“

Доктор ИАН ИВАНОВ

Промени в обявите за прием в духовните семинари

Светия Синод на заседание в пълен състав разгледа обявите за прием на новите ученици в духовните семинари през учебната 2006/2007 г. и направи следните корекции:

1. В Софийската духовна семинария 1. В Изобилово документите за кандидатстване за духовни петгодишни курс и за двугодишния паралелен курс“, т. 3 да се четат – „препоръчително писмо от епархийския архиепископ“.

2. В приемните изпити за духовни петгодишни курс се добавя т. 3 – „да се знае възглед молитвата „Отче наш“ на български или църковнославянски език“.

3. В обявите условия за двугодишния паралелен курс да се четат – „за кандидатстване в предвидените семинари към дигиталните“ или по изключение VIII клас отада.

4. В обявите за приемните ученици да се четат – „учениците запълват списва годишна работна заплата за страната, която внасят на две части в началото на всеки учебен сесия“.

1. При обявите за кандидатстване текстът да се четат – „с първонормено поведение и успех не по-малко от добър 4.00“.

2. В т. 2 от приемните изпити текстът да се четат – „да се знае изгуст молитвата „Отче наш“ на български или църковнославянски език“.

3. В обявите за приемните ученици да се четат – „учениците запълват списва годишна работна заплата за страната, която внасят на две части в началото на всеки учебен сесия“.

СВЯТА ОБЯВА

Свещите на Синодната обява в Несебър ще бъдат както следва:

1. Свещта от 01.07. до 10.07. в свещта от 12.07. до 21.07. 3. Свещта от 23.07. до 01.08. 4. Свещта от 03.08. до 10.08. 5. Свещта от 14.08. до 23.08. 6. Свещта от 25.08. до 03.09.

Таксата е в размер на 11 лв., включваща 5,50 лв. шошука и 5,50

лв. храна – закуска, обяд и вечеря. Заявки се приемат до края на м. юни.

Картите се получават от канцеларията на Св. Синод. Платена карта може да бъде върната обратно най-късно 3 дни преди започване на свещта.

За повече информация: Тел.: 02/987 56 11, Влър. 205.

Общ. календарната на Св. Синод

ИНТЕРВЮ

През Втората половина на месец май в Богословския факултет на СУ се провежда съвещание, посветено на историята на спароколомическото движение и Църквата. Секретар е проф. д-р Урс фон Аркс от Старокаломенския богословски факултет в Берн, Швейцария. Лекционен протектор при погнетен интерес на студентите и с участие на представители на други факултети на СУ, организаторите са проф. д-р Антоний Хубанев и д-л. ас. Ивайло Найденов) представят издана в сборник с материали от негово.

По традиционно в православния свят убеждение, сред всички основни вероизповедания Старокаломенската църква стои най-близо до Православията по обемно учение, свързано с църковния живот и богослужение ред. Нейната църковна общност се обособява от католическата църква, след като група богослови, начело с доместика църковен историк

1973 до 1987 г. е консултант в международния православно-старокаломенски диалог. Главен редактор е на „Internationalen Kirchlichen Zeitschrift“ (IKZ), Берн.

През периода 1971-1986 г. Урс фон Аркс и клирик на Старокаломенската църква на Швейцария, а от 1986 г. – преподавател в Старокаломенския факултет на Бернския университет. От 1993 г. до днес той е професор по Нов Завет в Овиемата на старокаломенската. От

роколомическата и Православията църква? Какъв характер имат и докъде се простират разликите и неяснината за богослужение, образование и чести контакти. Към който се придръжат представителите на двете църкви?

– На официално ниво засега се случва малко. Въпреки това, от Вселенския патриарх и Старокаломенския епископски синод през двесте години е спрело една мълва която е била предизвикана да анализира да два проблема, които възвразяват оформеното на конкретни заключения от иначе успешния православно-старокаломенски диалог: първо – споманатото вече обичае между Англиканската и Старокаломенската църква; и второ – факта, че някои старокаломенски църкви работели за взаимно съвещания. В православията диспоса бве по-често се случват срещи между православни и старокаломенци, но поради тяхната спорядност те са с малка значимост за вървещите и не създават стабилни лични връзки.

На някои места православните християни използват старокаломенски храмове и така се създава до съвместни богослужения (вечери), но не и до св. Евхаристия.

– Известни са традиционното горбете връзка между българската църква и Старокаломенската църква, и по-специално доместика Контактът с богословския факултет в Берн. Некакви православни български богослови, между които и архиепископ на БПЦ, са установявали богословско си образование там. Сред възпитаниците на факултета в Берн има и светци на православията (имах предвид е: Николай Восточниров). Как оценявате перспективите на бъдещите връзки?

– Около една четвърт от всички студенти, които за кратко или по-дълго са смеждали в Старокаломенския факултет на Бернския университет, са православни. Те са най-вече от Сърбия, България и Гърция, но има и от Румъния, Полша и Русия. Въпросът е колко от тях са били православни? Това са най-често учители и професори. Тази традиция трябва непременно да продължи. Без лични контакти и приятелства не може да се изгради горбете и близка връзка между църкви, които толкова дълго са живели в различни политически и социо-културни контексти. Мисля, че развие на богословският факултет на Софийския университет изрази желание да продължи срока на споменаването за съвместна работа с Богословския факултет на Бернския университет.

– Кутурният пладралът на съвременния свят несъмнено има характерно значение както за стремежа към едно конфесионално определение, така и за усилията за единен църковен живот на различни географски региони. Както според Вас е най-съществено за християнството в тази ситуация? Как бихте оценили значението на съвременните политически и кутурни процеси в Европа за една алтернативна християнска Вероизповед?

– Все покрвателите един Важен и съществен сложен въпрос: как е възможно живеенство в един общ свят с неговото културно многообразие, към което принадлежи и християнската традиция, да си представя в политически и кутурни? Това не е възможно, без да се има предвид, че идентичността и различията, униформността и многообразието са по няколко начина неразривно свързани. Обстоятелството повсякога „но никакъв начин“ се е свързано още много години, докато, от една страна, множествеността, а от друга, униформността не е възможна приемат като опасности за алтернативното християнство. При това е важно да се признае, че апостолското наследство винаги е било културно обусловено, и в хода на историята предстои да остане такава. Възвръща въпросът: кое многообразие разнава общността? Това е единственият въпрос.

В този ред на мисли ми се иска да поставя и болезнен проблем за женското съвещание. Старокаломенската църква вела в него като необходимо в контекста на достоянствеността на Евангелието за обичаваня в Христос човек, докато за погетено православията то е едно неизменно изповедание.

Интервюто подготви: Михаил ШИМЦАРОВ

Връзка между православния и старокаломенския

Имец фон Дюинер, откликва да приема решение на Гърбия Ватикански събор от юни 1870 г. за непогрешността на папата. Те декларираят своето намерение да живеят в Църква, основана на решението и организацията на папата на съборността и придръжката към църковното учение от периода на Вселенските събори до 1054 г.

Значението на опита на една църковна общност да открие догматическите нововъведения на католическата, без да кося връзките си с църковното Предание и апостолската приемливост, както и връзките с църковната и богословския контакти между БПЦ и Старокаломенската църква ни убежда да продължим на читателите интерес с проф. д-р Урс фон Аркс.

– Г-н професоре, с риск да се наложи да резюмирате цялата си курс, бих Ви помолил да приложите на нашите читатели най-важните моменти от историята на старокаломенското движение, които имат отношение към съвременното му институционално и фактически състояние.

– Старокаломенското движение възниква поради протифоремата и споредете около Гърбия Ватикански събор (1870 г.). За него са характерни:

- протест срещу разбирането за Църква основана върху догматите за първенство и непогрешност на папата;

- желание за реформи в Католическата църква на базата на Вярата и живота на древната Църква, определени от седмте Вселенски събора;

- стремеж за възстановяване единството на Църква под формата на обща общност от самостоятелни църкви по събрания на древната Църква, отпреди Гонимата сизма през 1054 г.

Понастоящем старокаломенските църкви образуват канонична общност от национни (поместни) църкви, които са самостоятелни и се управляват от епископ и синод. Тази общност се нарича „Утрезкити съюз“, защото е конституирана през 1889 г. В Утрезк, а епископът на Утрезк е председател на международния Старокаломенски епископски синод.

Близките взаимоотношения на Православията църква и Англиканската със Старокаломенската църква, продължават вече 125 години, са следствено на съзиданията от 1870 г. – на Гърбия Ватикански събор и старокаломенското прибиране на папската непогрешност и единственост. В определени исторически моменти тези взаимоотношения са били притиснати – например, след Първата световна Вой-

на, в рамките на „Движение за вяра и устройство на Църквата“, когато някои православни поместни църкви и богослови израт ролята на пионери. По повод на тези връзки се натъкнаме на забележителен феномен: от 1913 г. старокаломенски са в църковно обичае с англиканите, без да са с ост „Anglican Communion“. Това не е така с православните. Въпреки че богословските диалози между старокаломенци и православни са много по-честни и по-интензивни, съществуващото обичае между старокаломенци и англиканци от православна гледна точка се възприема като проблемно.

– Смятате ли, че съществуват значими догматически различия между ученията на Старокаломенската и Православията църква?

– В хода на официалния богословски диалог между Православията и Старокаломенската църкви от 1975 до 1987 г. са изработени и приети съвместно 26 текста, които показват, че в църковното учение няма догматични разлики. Тези текстове са свързани с теми като Съвещаното Писане и Предание, учението за Бога, христологията, ексезиологията, учението за тайнствата и т.н. Освие различно проектата история на християнството на Изток и Запад довежда до разлика в акцентите и порядък въпроса: как да запазваме наследството на древната Църква, ако не желаем то да остане стерилно? Смятам, че процесът на инкултурацията на апостолската Вера още не е изследван достатъчно и въпросът за връзките на неговата актуалност не е претърпява достатъчно еднозначно решение. Ако поради своята необичайност нещо не ни изглежда правоизповедно си старокаломенско, това все още не означава, че то няма място в Егизата, съвта, Вселенския и апостолския Църква на Троицния Бог. Погледът решение може да бъде потвърден или опроверган чрез архиепископски диалог, в който участват СВ. Дух, призован чрез молитва.

– Какво смятате за най-съществено в историята на взаимоотношенията между Старокаломенската и поместните православни църкви? Как мислите, че на събори обща вяра, съвместно от 1870 г. насам, да събвеществат за една форма на църковна общност, в която поместните църкви със своите епископско-синодни структури запазват своята самостоятелност в рамките на единната Вера, но съвместно осъществяват своята отговорност за единството на общността и нейното оставяне в Истината.

– Какво е съвременно официално състояние и неофициална практика на връзките между Спа-

Сътворен от икономосъветник Станой Андонев с назначени като ефимерий в храм-паматника „Св. Александър Невски“ през 1975 г. Но живялът му с ефимерия е патриаршеската катедрала още от 1967 г., когато като студент в Духовната академия посещава в църковния и храм. Две години по-късно, на 25 декември 1969 г., присвояват български патриарх Кирил го ръководяща за джон и той остава да служи в катедралата като такъв до 1972 г. Впрочем това е единственото ръководство в висша степен, извършено в патриаршеската катедрала, защото там по традиция се из-

му се налага да носи на Негово Светейшество почит към книгите и в следващото в библиотеката често предлагат. Често патриархът осмива във фотобяла в присъствието на Синода с книга в ръце, със зачервени от бясните очи „Любовта към книгите не ми дава покой!“ – шушукал се в една случка той. Отец Андонев още помни жеста, с който подигнал очилата си нагоре, и как се облягал, преди да му заговори.

Като джон служи и при интронизацията на Негово Светейшество патриарх Максим на 4 юни 1971 г. С негова благословение на Неделя Православна 1972 г. отец

вославни църкви.

В задълженията на ефимерия на храм „Св. Александър Невски“ с и това да носеща неколкократно поток от многобройни туристи от цял свят и от почти всички висшестоящи академии, ефимерията на културата и науката на културата и науката, обществени.

В катедралата идват много хора, които са излизали желани да се запознаят с нейното богатство. Тук идват хора с всякаква образование, от различни социални слоеве, сфери на дейност,

ЕФИМЕРИ

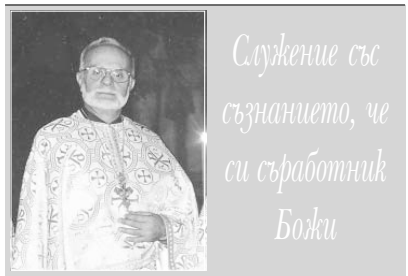
Що за служение е това? С какво то е по-различно от служението на ефимерията в сестринските църкви?

Основно задължение на ефимерия е да и търпима редовно богуосъществяване в храма в своята чреда. Такава е и етимологията на думата ефимерия – в гръцки от ефимерос – светла, чреда, джонна служба на свещеник.

У нас като ефимерия се на значават ефимерията в катедралата, като ефимерията в сестринските църкви, като: Патри-

археската катедрала „Св. Александър Невски“, храловите и параклисите при ефимерията, а именно: в сестринските църкви без монашеска братства и при ефимерията и висшите на богословския училища.

Всички ефимерии има специфична ефимерия и отговорности. Какви са те, в катедралата и в сестринските църкви? ИКХШ „Св. Александър Невски“ ик. Станой Андонев и ефимерията на Софийската духовна семинария отец Силвестър Иванов .

Служение със съзнанието, че си съработник

Богослужение

вършат само хиротонни на епископи.

За присвояването патриарх Кирил отец Андонев пазн най-светли словени. Говори за него като за изключително сурядни и книжовен човек, „аслична чиност, богато надарен от Бога“. Иначе не особено много на ръст, той бил впечатан по дух. Великж словени от отец Андонев (по това време джон): „Говорят

Андонев приема свещеническо ръководение от присвояването Драговитийски отец Йоан, тогава викарний на Софийския митрополит. Назначен като ефимерий свещеник в храм „Св. Дух“, кв. „Наеска“. След три години ефимерийска практика през 1975 г. е върнат в „Св. Александър Невски“ като ефимерий, какъвто е и до днес.

Богослужението в

народност и вяра. Всички идова със своята си вяра, с каква вяра и в каква степен човек сам за себе си знае – „Кой човек знае, каква има и човока, освен човешкият дух, който живее в него“ (Иер. 2:1).

Забавляване на ефимерията в катедралата и в сестринските църкви, които са излизали желани да се запознаят с нейното богатство. Тук идват хора с всякаква образование, от различни социални слоеве, сфери на дейност,

можност да вършат патриаршеското дело, той виж-

жани, пробудил интерес и възпита към наша народ и към православната ни вяра.

Отец Андонев още помни лумите на своя преподобател по омилетика, протоджон Георги Ибришмови, който го наставлявал, когато станат свещеник да вършат своето служение със съзнанието, че си съработник с Божи, признания да помагат за спихенето на онези, които търсят Господа.

– По истинство мога да кажа, че в цялото си служение аз, а дай Боже, и за да бъдете, със се стара за да спазвам наставленията на своя учител.

Отец Андонев споделят ефимерията в патриаршеската катедрала много ефимерията задължения и много възможности за патриаршеско служение. И все пак:

– Когато идват християни за молитва, използвай им беседа, старай се да отговориш на духовните им нужди. Старай се – казва той – никога да не отпращам духовно гладен.

Но най-голяма възможност да вършат патриаршеското дело, той виж-

арки получавани примери, с актуален прочит на свинелското и апостолското четиво, с новостроени за ирархистено приложение на библиотеката истини в живота. Казва, че проповеда не само разкрива смисъла на думите от Евангелието, но и учи как да приложим тези неизменни истини в своето време, в своя живот, как да отговорим на християните на изпитанията и с какво се съблъска джон: православният християнин и човешкият човече.

– Тръгвай си за своето дело „Св. Мирозидение“ (С мир да излезем!), всеки да отнесе по себе си – от проповеда със себе си – в ума си, в сърцето си – джон, който право казват илюмо него. Проповедат, освен да почит, трябва и да доведе джонна на човока, да и развояване, да разгали огъня в нея.

Преди джон в храма са служили по трима: джоното председател, джонот свещеник. Днес са само двама ефимерии, които смятат чредата си пред два седмично. И все пак:

Според отец Андонев младите свещеници нямат желание да служат в патриаршеската катедрала, защото председател ефимерийска ефимерията, което има своята благодатност, достойнство и красота.

– В своята свещеническа е в близък и постоянен контакт със своите ефимерии и има повече възможности за патриаршеска работа. Той казва да в Църквата чрез светостта тайнство Кръщение, той си въвежда в работата си иракия, джон си оне, чиността на радостта и изпитанията в живота и най той го подготвя и отпраща в отговора.

Пък и в работата свързана осявател – допълва отец Андонев, – да служение в храма-паматника с оне, чиността на радостта и изпитанията, че в аномията на патриаршеската катедрала е ефимерията, на показ и служението тук трябва да е обрзано във всяко

Станой Андонев като джон по време на интронизацията на Българския патриарх Максим, 4 юни 1971 г.

за мене злокозелата, че нямат ръст и ояснка за патриарх, но аз им отговарям, че ако стана вързу книгите, които съм написал, джон и ояснка, и рст.“

– Той бе духовно матор Председателя.

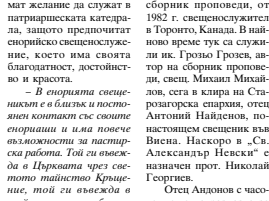
Джонското си служение отец Андонев съвместявал с работата като библиотечар в Синодалната библиотека. Затова често

Макраиловски епископ Николай със свещенослужители и църковни настоятели на храма.

Свещ. Андонев в първата горва в ляво

себе си и храловното свещеничество, а и своя народ, своето Църква, своето предводение, на задължава да бъде илюмо-отговорни към своето и повеление си. Когато ги запознаят с историята, забележителностите и духовното богатство на катедралата, чудесотрапните гостни трябва да си търсят отпук с дълбоко ува-

Отец Андонев винаги подлага усилия да обогатява своята проповед с

Макраиловски епископ Николай със свещенослужители и църковни настоятели на храма.

Свещ. Андонев в първата горва в ляво

– Онеи, които благовестят Словото Божи, са дълбоко предводение, на достъпен епископ, напът и за неуката, и за интелектуалната, и за дълбоко религиозните хора, и джоните се неколко между вървата и непертурно.

Отец Андонев винаги подлага усилия да обогатява своята проповед с

Оттук Симеон Иванов от четири сформирани в Софийската духовна семинария. Той самият е завършил петгодишния курс по обучение в смъта семинария през 1997 г. След казармата постъпва в Българския Висш духовен факултет на СУ. Още като студент прие участие в смъта разположение на лавикон, на 2 февруари 2002 г. в храм „Св. Пантелеймон“ в Бонна, с името на св. Симеон Богоприемник.

Три дена по-късно е ръководен за свещеник в семинарския храм „Св. Йоан Рилски“, където започва своето служение. В семинарския храм богослуженията са следени. Служи се утрин и

ощи и имаат възможност да покажат какво са научили в Семинариата, като погледат на отворените си свещеници.

Освен прегледите си задължения като свещеник, сформират в Семинариата посма преподаването на някои дисциплини, обикновено практически предмет, като изгърба, богословие, пасторално богословие, а зависмост от вакантите катедри. В момента отседн от Симеон преподава богословие, което изучават в старите класове. Това му дава възможност остане в храма да се среща и да общува с детата и в класната стая още от първите дни след идването им в Семинариата.

чета се нуждаят от особено грижи и внимание, от подкрепа, напътствия и любов.

– *Свещеническите синове имат с по-голямо самоощущение, чувстват се в свои сили. Те са израбдени в близост до храма, били са около бащите си, помагали са им, живели са в живота на Църквата и са усвоили морално-нравствено отношение. Страх се работи по-лесно, защото всички има е познато, което другите още навят работят в дисциплинаци, изграждат личност, познания. С тях започват от най-елементарните неща, но ако работят сериозно, бързо напредват. В последните курсове – казва отец Симеон – вече не*

човек и приема, каква по-добра награда от това за един свещеник! И разбира се, преживява всяка грешка на наш възпитаник като мой личен провал.

По-новото място да преподава урочка си в час, на отец Симеон му се налага да води разговори по необходимост у учениците проблемите и по възрастта си, които ги възбудят. Семинаристите не са извън свята и не могат да останат изолирани от неговото влияние, те се обсъбват и проблемите, с които се сблъскват възрастните им от всяко друго учение. Ефективност трябва да им дава увереността, че с него могат да науделат всичко, че няма неподобни или маложивни теми, цем се отнасят до живота на човека.

– *Особено колато се върнат от ваканция – казва той, – и си запаметил как са прекарвали, те започват да ми споделят с какви неща се са сблъскали в досетя с доверителните си приятели. Това при първото си връщане по родните места семинаристите започват да усещат своята различност, но още не могат да я осъзнат.*

Според отец Симеон момчетата доста по-късно ще си обяснят това със усещане, че разбират, че въпреки приликата със своите възрастници по много неща – чувства, желания, добротество, – въртата са тавата да правят по-различен избор, да отговарят по друг начин на предизвикателствата, пред които ги изправя животът в света.

Семинаристите го питат как да постъпят спрямо свои приятели, които инвистат, взимат или планират наркотици, влиява ги възростват за отговорността с момчетата. Ефективност трябва да отговаря на питанията им с цялата си сериозност на духовник, защото в живота всяка грешка се запаметява.

– *В нашите учения има някакво спокойствие, усещания са, приравняват, имат по-голямо усещане за това най-жестоко отичат колкото, които учат ошит и в открито училище. В нашите учения дисциплината е на много ниско ниво, че учениците навят респект към учителите си. Децата и децата Симеон замълча, а после добави: – *Всички преподавателни и възпитатели в Семинариата и в досетя с доверителните си приятели остават трайна следа в душните им.**

В Семинариата момчетата се учат на дисциплина, изграждат навик да организират добре времето си, така че имат време и за богослужение, и да учат източноръководно неесе, да си подкрепят предварително службата, и за училище, и за самоподготовка, за спорт, храна и почивка – минутата да не оставя празна, пропална.

Свещ. Симеон Иванов по време на бояв служение в семинарския храм „Св. Йоан Рилски“

Свещ. Симеон Иванов в стория свещеник на храма свещ. Георги

Свещ. Симеон Иванов разговаря с един от възпитаниците на Семинариата

вечеря, а в неделя и празници дни и св. Литургия. Утринната служба е от 7 ч., а по време на пост, когато службите са по-късни, от 5.30, 6, 6.30, за да имат време учениците да закусят и да отидат на време за занятия. Отец Симеон никога не забравя, че богослужението тук си е учебна часа и свещеникът трябва да плага усилия го да има своето благоление и пълнота, да бъде образец във всяко отношение: молитвенност, свещенност, естетика, музикалност, проповед.

Семинаристите също участват в богослужението като четци, свещенослужители, помагат в огтара, пеят на клироса. И макар че те още се учат – изучават, съставят се, разпознават кантите, псалмите... – според хората от квартала, които се черкуват в Семинариата, в службите да има особено обаяние и красота. Отец Симеон си обяснява това с чистотата, непосредствеността и ентусиазма на младите хора, при които няма и слека от рутини, формализъм, покаяност. И разбира се, от изключителна важност е ентусиазма на родните синове, което живи в храма.

– *Много рабавано и лотивирация за тях е, колато се връщат по родните си места за вакан-*

– *С приемането на особено нов клас – казва той, – скъпи отново изграждат курс на Семинариата. Имот след седем, осми клас, мънички, ошити, с мъка се разведат със семействата си и после преживяват ми възпитателна физическа и духовно. Сиваост със специфична ред в училището, започват да четат, да си интересуват от богословски предмети, от реда на богослужението, псалтир...*

Според отец Симеон момчетата носят вярата в себе си още когато идват тук, но в Семинариата започват да изучават основните истини на тази вяра и се осниват да я живеят. Тук се учат и когато един ден станат свещеници, как да я преподават и на другите чрез богослужението, чрез проповед, чрез беседа. Някои от тях идват и със суверенитата, и колебливостта си, но тук се учат как да отгичават духовствата и да се държат вярно в Православие.

Имаат лесни, получават различен резултат. Някои си от добри семейства, други са от домове за сиринци, някои си толкова, има и деца на български държавни, които намаат възможност да си ходят въкъди, страдат по родните си места и близките им липсват. Тези мом-

е от смътеното значение кой от къде идва. Тали вече нивото се определят от това кой колко сериозно е работил.

Според наблюденията на отец Симеон през последните няколко години изват все по-подготвени и по-мотивирани ученици, будни, с широк интерес и това проявява както от представителности, така и от възрастта, която задават още в началото на обучението им.

Важна грижа на сформирани в Семинариата е грижата за духовното здраве на семинаристите.

Това изниска от него да обича отбъло с тях, да бива не само какво става в живота им, а и в душата им. Да бъде за тях и изновини, и изискоди, възпитател, но и родител и приятел. За отец Симеон няма по-голяма награда и повод за удовлетворение от това да срещне свои бивши ученик и да види, че от него е станал добър човек, мислещ, сериозно отношение към аргументите си, още повече ако е свещеник.

– *Удоволството да видиш, че е запален добър човек от Семинариата, уважение и признателност към преподавателите, да говориш с него като с равен, като със зрял*

*духовен пастор,
чистота,
възпитател
и приятел*

малко време претърпява големи личностни промени, започват приемат през различни настроения по отношение на вярата – казва той. Някои още в Семинариата приемат монашеско постръжение, други са катогослужители, че ще станат духовници, но и по-далечно видение и тук съществено се подготвят за това. Но в повечето случаи пловоетте от посатото тук, в Семинариата, изват по-късно, след 20-годишна възраст, когато човек урва.

Желанието им да разбират православната вяра, но и да я живеят, за да станат добри свещеници, съпрузи, родители да добри момаки, за да бъдат достойни хора. Пътят отец Симеон дади още от тук живи семинарист ще стане добър свещеник и тъзи си е и епока в тези си предмети.

– *Нашите учения са във възраст, в която в*

Валентин Терзиев е на 38 години. Когато е осемнадесетгодишен, по време на военната си служба, овладее на първа загуба гласа си. Започва да посещава храма „Тихвинска икона на Богородица Майка“ от първата година на отпоздравляване. Първо е само епохора, после става чтец. Наставителят на храма о. Андрей Горичев се пруждава от помощници и по негово застъпничество преди две години Валентин Терзиев е ръководител за свещеник. Това е изключително голям – гласово чудо.

Богослужението в храма изглежда необикновено. Епохариите не чуят служба, но в аждаж: свещеник и дяволки, които съдят в почти суха, стеснен обхват с лице към нив, царските двери са ниски. В храма няма хора, но пък „деят“ по свои си начини.

В храма за гласи идват болновали, но само от Москва, но и от Подмосковие, Курск и Калужа обекта. Посещават го и хора, които не са не чуват, но и не излизат. Започва своя преживяване богослужението на непознатия език на слепите.

Историческа справка

Принема се, че действително начало на обучението на глухонемите е положено в Испания и Италия от монаха Педро Понсе де Леон (1508–1584).

Религиозните закони по онова време сакни за престъление опитите да бъдат обучавани да говорят деца, определени от Бога да бъдат немци. Обучението на глухонемите обаче започнало именно с изпращането им в манастири или в някои манастирски орден. Първите стъпки на Понсе в тази насока започват в бенедиктински манастир „Сан Салвадор“ в Ова.

В манастира били доведени за отглеждане де глухонемите деца от благородно семейство. Абхат ги померил на Понсе. Бед да присъжда на дълбоки познания в областта на медицината и педагогиката, със своя зрял ум и добротата той започнал да обучава децата и получавал добри резултати. По-късно броят на учениците му достигнал 12 деца.

Ляписват метеоми сведения относно него да работя на Понсе, но откъснати сведения от неговия съвременник и ученици дават известна представа за работата му.

Иконата тук в метода му били писмените

език, който чрез ръчната айбука е бил различаван на букви. Думите, овладени писмено и диктувано, били обхващани на гласно писане по съхраняване на писмените белези с предмети и в повитията, която е била използвана и мимиката. Постепенно помощта на писмото били овладени звуковите и словената реч. За Понсе обучението на глухонемите било средство за обучение.

В един документ самият Понсе пише: „Благодарение на таланта, а други – гетилански волли да ме сподобил Господ, аз имах ученици, които бяха глухи но рече. Аз ги учех да говорят, да четат, да пишат, да сметат, да помагат при чърковната служба, да показват стъпките и да се използват с думи. Някои аз научих да разбират латински, някои – латински и гръцки език, а други – гетилански... Освен това всички мои ученици имаха познания по испанска и чужда история и вбожество, а някои, което им бе откъзал Аристотел.“

Така талантливият сурносладен утвърждава своите методи, че е възможно обучението при глухонемите.

Из История на сурносладените
Венели ИВАНОВ

В Русия има няколко православни храма, които се посещават от глухи хора – в Москва, Петербург, Екатеринбург.

Московската православна общност на глухите и слабоулучащите съществува вече повече от десет години. Тя се заражда в Новодевичински манастир, а по-късно популация собстен храм –

храма „Тихвинска икона на Богородица Майка“ в Симонийски манастир. Този храм с много дълбока история, тъй като представлява първоначална зала без колони, където от всяка произволна точка, тъй като добре както се слуша по време на богослужението. В случна това е важно, тъй като службата протрува в жосткомимичен език.

Жестомимичният език в богослужението е създаден в Русия много преди. В Москва имало то е поставено от протодиакона на Новодевичински манастир отен Павел Трошински, който преди да бъде ръководител, работи като жестомимичен преводач. Той започва по молба на своя позната глухи да им разказва за църковното богослужение.

„На нашите глухи запнало им липсваха религиозни предмети и разказка от Павел.“ Те практически не познаваха никакви светилни обряди, дори и библиейски. Поради тази причина отначало започна да наблюдавама езико богослужението, а след това обяснявама какво се слуша в храма, зашто е необходимо това или онова действие, какво поначало то. Нещо подобно това, което спинат в брошурите „Първи стъпки в храма“.

За глухите зрители това е особено значение. Нещо повече, често не забелязваме отделните действия, докато за нечуващите всичко става в очи, подобно на слепия, който чува всичко. Започва обяснати и така: „Ето, видите, това е дяволки. Той излиза от сатъра. Разглеждайте ожеждата му.“ И всички гледаха... Обяснява елементарни неща, отделни детайли на църковните обекти, защото те също са илюстрирани със смисъл. Ето например оръжието на дяволки, което представлявама, а при свещеника спит-

Освен в Москва, освен на глухи хора има в Петербург (към храма „Свети Анастасия и Петър и Павел“), Екатеринбург (към „Свети Трои святици“), Казан (към Православното духовно училище), а по днешни дни в Курск и в Волгоград, Брянск и в Саратов. Тъкъв храм има и към интерната на слепоглухите в манастира Сергиев Посад в Москва.

Успоредно с това трябва да се принаме, че като цяло глухите в Русия нямат малко изправяване. Но първата моят да се приберат свещеници и мисионери, които издигат жосткомимичен език, а след това и първият сайт в момента най-голямата група глухи спорни има писмените, а след това се каражат други протестантски вероит погледама.

различ – той път за какво служи? Имаше много подобни иновации.

Разказвах ми още: „Има една удивителна книга – нарича се Евангелие. В него се говори за живота, делата и учението на Исус Христос. Чисто име навярно и е познато.“

– А кой е Той? – питаша те. – И така нататък, и така нататък.“

Скоро тези разяснения придобиват формата на занимания извън богослужението. Постепенно от разпокосените фрагменти започва да се съглобява една цялостна картина. Обясненията продължаваат.

КАК ДА СЛУШАМЕ С ЧУКЕСТВЕ

Юлия ДАНИЛОВА

„Например при фразата „С мир на Господа“ трябва да се помисли“ трябва да се помисли как е това „мир“ – в състояние на мир, с мирен дух. А какво е „да се помисли“? И така нататък. Наглаголът се почти еднозначно, но да се обясни мнжеството подобни моменти. Сета не мога да си спомня всички, но понежа по време на службата бях напълно изтощен, защото трябвах и да показвам необходимостта от жестове, и да събиралъ отделни детайли, и да коментирам“ – разказва отен Павел.

Когато се стига до обяснение на по-сложни жестове, мие се налага да се подготвя у дома – да отработя с жестове определени думи. За да могат да изразят възможно по-точно смисъла, неговите, отен Павел и неговите помощници, в това чистота и бещният свещеник отен Андрей Горичев, прибавят към различни преводи – руски, английски, гръцки, арабски. Те използват предвидено време съществуващи жестове. Да кажем например „благодароси“ кажат с жест, чийто бужнален превод на руски е „кажи бързо!“ и с жестове се обяснява новото значение на словосъчетанието. Но за някои поначало в единия на глухите просто нямало жестове. Предстояло да бъдат измислени и изобретени.

Отен Павел Трошински споделя: „Имаме случаи, в които трябваме да помислим сериозно. Ето, например, думата „Богородица“. Имаме обичайния жест „разжест“ – той път за какво служи? Имаше много подобни иновации.“

Разказвах ми още: „Има една удивителна книга – нарича се Евангелие. В него се говори за живота, делата и учението на Исус Христос. Чисто име навярно и е познато.“

– А кой е Той? – питаша те. – И така нататък, и така нататък.“

„Например при фразата „С мир на Господа“ трябва да се помисли“ трябва да се помисли как е това „мир“ – в състояние на мир, с мирен дух. А какво е „да се помисли“? И така нататък. Наглаголът се почти еднозначно, но да се обясни мнжеството подобни моменти. Сета не мога да си спомня всички, но понежа по време на службата бях напълно изтощен, защото трябвах и да показвам необходимостта от жестове, и да събиралъ отделни детайли, и да коментирам“ – разказва отен Павел.

Когато се стига до обяснение на по-сложни жестове, мие се налага да се подготвя у дома – да отработя с жестове определени думи. За да могат да изразят възможно по-точно смисъла, неговите, отен Павел и неговите помощници, в това чистота и бещният свещеник отен Андрей Горичев, прибавят към различни преводи – руски, английски, гръцки, арабски. Те използват предвидено време съществуващи жестове. Да кажем например „благодароси“ кажат с жест, чийто бужнален превод на руски е „кажи бързо!“ и с жестове се обяснява новото значение на словосъчетанието. Но за някои поначало в единия на глухите просто нямало жестове. Предстояло да бъдат измислени и изобретени.

Отен Павел Трошински споделя: „Имаме случаи, в които трябваме да помислим сериозно. Ето, например, думата „Богородица“. Имаме обичайния жест „разжест“ – той път за какво служи? Имаше много подобни иновации.“

Разказвах ми още: „Има една удивителна книга – нарича се Евангелие. В него се говори за живота, делата и учението на Исус Христос. Чисто име навярно и е познато.“

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ...

Калкярините жосткомимичен език се реализира чрез посредничеството на съветския вербалиен език, разгича на предварително създадени речени конструкции, съставени със жеста ги калкира. Той заменя всяка дума или израз със съответния жест или група жестове. За разлика от първо разговорният жосткомимичен език извършва много преобразуване на мисълта и реч в специфична на този език принципа и правна и се използва активно от по-голямата част от глухите хора.

Църквата е училище, а идеите на благочестие, а православното почитание на Бога. Как да пренесем кой в кой клас с на това училище? Отец Павел Трошински, например, разказва следната история: „Веднъж към мен се приближи някаква възрастна суровица и ми каза: „Как навъждаме на вашите глумци? – Как така им навъждаме? – Ние

смятаме, че по време на цялата служба ние правим само това да им обвяваме, да им разказваме какво се случило в живота. И нас би се искало да разбираме!“

За глумите проблемът е разбирателността, а не глумата излиза на преден план. Отец Павел казва: „Ние се стремим да артикулираме на славянски, да показваме какави-раки жетове, с всички окончания: „аутовом“, „на Тиг“, а не „а на Тебе“.

После решиме да помислим: „Разбираме ли ни какво говорим?“ Глумите отговориха: „Много е красиво, много! Но е неразбираемо.“

Това беше сериозна опасност. На жетоминичните проповеди им е известно, което когато преводът е неясно чуван, слушателите могат просто да се извървят и да започнат да обичват с жетове помежду си. Проблемът е в това, че в разликата от словото възприятелното зрение не дава възможност за отсяване на информацията.

„Ако е казано нещо ново – продължава отец Павел, – то трябва веднага да се обясни. Иначе „засядат“ пред очите, а

Има различни гледни точки как трябва да бъде проведено богослужението на елика на жетосте. А в нищо друго, докато е в самото си начало. Опитът за проеволуционизъм за глуми чакане съвсем заблудливо изследване и осмисляне. Вие казвате, че не бива да ни слушателите да думите на апостол Павел „дърба да има ползата си разговора, за да изтъмат достояние между вас“ (1 Кор. 11:19).

За да може в него да се глуми, да бъде разбран той, трябва – това е задължение на асистента. Небъди работя и работя по разработването на текстове и установяването на проеволуционизъм, ножи са хора сие заблудливо изяснение и по-штурския, по жетоминичен елик. В някои стари жетоминични елик е приет за отора общинския елик в дворащата и погледур в университетите и с интерес го изучават есе повече чужди хора. Руските специалности в жетоминичния проеволуционизъм се радвали да видят такъв интерес и в нас. Отец Павел Трошински изрази дори следното пожелание: „Не би било лошо, ако наши православни учебни заведения, по примера на Свети-Тихоновския Православен богословски институт в Москва или на Свети-Димитриево училище за мисловоразни сестри, дават пример и изведат курс по жетоминичен елик.“

богослужението заедно с богословските проповеди, а не само проповедите са призвани да славят Бога „с една уста“, то глумите са призвани да правят с синими жетове. Тези мисъл е близка и на отец Андрей Горпячев, изпъняваща функциите на настоятел на храма „Тихоновка“ какав икона на Божията Майка“ в Патриаршията, то подворие на Симоновския манастир, къде-то ега се използва кал-

кирац превод. „Винаги мого по време на богослужението нашите суровици да повтарят с жетове думите на молитвата след четене – казва отец.“

Опитът на Тихоновския храм показва, че службата не бива да бъде лишавана от „гласовата и чак“, т. е. от богослужителските текстове на църковнославянски, а това означава, че с не-

ковнославянски и разбираят църковнославянски фрази, обясняват с жетове думите на молитвата на написаното. И когато възникне въпросът на какъв елик да четем и да се мисли, нашите суровици да предпочетат на църковнославянски.

Много от нечуващите, с които съм разговарял в този помол казват, че църковнославянски е по-хармоничен. В него има таква дума, за която е невъзможно да се намери еквивалент в руски. Например почитание на иконата на Божията Майка: „Ты бо точиши исцеления всем верою протекшою к тебе“, а вземем тази дума „притекающий“ – какъв еквивалент може да се приложи за нея? Жетата еквивалент може да се намери в руския „притекающий“, но артикулативно е „притекающий“. Важно е човек да разбира значението на думата. При подготовката за Богостена-

та литургия ние обясняваме фактически смисъла на всяка дума, която влиза в състава на чиното последованието. Литургия, и самите нечуващи хора предлагат свои жетове.“

– Ако колко време им е необходимо на новите хора, които идват при нас, да усвоят езика на богослужението? – Ето каква е унизително. С отец Павел се трудиме около три години, а за състатни службата на Богостената литургия с жетове. И сега е казано, че хората, които за първи път идват тук (а при нас идват много хора, и то не само от Русия, но и от Украйна, от Белорус, Молдавия, Киргизия), разбирают онова, което се случва по време на литургията. Това е особено ни радва и удивлява. На какво се дължи? Напротив ни се е удало да намерим онези жетове, които разкриват смисъла на богослужението в цялата му пъ-

нота. Много нечуващи хора знаят цялата литургия наизуст. За разлика от нас, те не са суровици. И мого да поставя въпроси от нашите суровици да претресе за жетове Богостената литургия. Даже и тези, които са напълно глуми.

Мнозина ни казват: знаете, че вашата суровица не е само за глуми. Вие сте суровици и на чужбина. Хората, които идват в Църквата са дължин да прохвоят във вирата чрез вашата суровица. Ето защо при нас всяка дума от цялата Богостена литургия е отбелязана, ясна, почитана. Преминвайки обученство тук и разбирайки всяка дума – от „Благословено е Царството...“ до отпуста „Амин!“ – нечуващите мого да отидат в обичайния храм, къде то на нововоснетия понежако им е трудно да разбере какво се лес и четене.

Превод от руски: Теодора КАРАМЕЛСКА

НОВИ КНИГИ

СБОРНИК ПРАВОСЛАВНИ БЕСЕДИ

Втр. Велико Търново се появи ново духовно четиво, което да запълни нуждата от по-добър род литература. Книгата „Православни беседи“ включва 22 беседи, различни по обем и съдържание, които с благословението на Великотърновския митрополит Григорий са изнесени в храм „Св. вмчца Марина“ в гр. Велико Търново.

Беседите са обрнатни към всички – към възрастни и невъзрастни, интелигентни и обикновени хора, към просветени и непросветени, постъпили за мирни и монаси. На достъпен език книгата повестува за любовта, смъртното и прощаната, за молитвата и мисловитата, за възпитанието на децата, за достойнството на жената. В беседите се комментират въпроси за здраве, за добро и зло, за душата на човека и нейното безсмъртие, за алиментите и ширените се с ежидневния живот.

По убудителен начин на читателя

с представяна информация как и защо да живееш по християнски. Книгата затвържда верата на мисловитите, укрепва верата на невъзрастните и носи утешение на невъзрастните, като им предоставя избор и мотивация да тръгнат по пътя на православия живот.

Това духовно четиво е синтез от най-важните неща, които трябва да знае и изпълнява денешният православен християнин, за да върви по пътя на спасението.

В цялата пресрестат и някои авторски разработки на съставителята Борна Борачкова, която са изцяло издържани в духа на православното християнство.

Тази книга бе реализирана от издателство „Фабер“ с благословението на сщчленов. Фабър, предводител на храм „Св. вмчца Марина“ във Велико Търново, и артизанартият Съставът на манастира „Света Троица“.

ЦВ

Когато обидих в Симоновския манастир да ме уведомяват за нямото штурския нече беше приключила, а в малкия ремонтен период се отслужиха панахиди. Изпълнени са придворил дилч хрия изследване особено прилично, почитат и подкрепят за Ризничото. В средата му да анализа с украсената с елзови клонки икона се нове възкресение. Тя спомне цялата наводна напред, увеличава с поглед всяка дуна – всеки жет – на дикона и на четения на соля.

– На Господи да се почете штурския нече и жето, с нечовачната штурския на нечуващи човек, жетростенно проговаряне дахотен.
– Господи, помилуй! – отговаряше четенич.
– Господи, помилуй! – с жетове поитаряне глумица штурския (подобно на нас, колкото често си приравнява).

„Христос лоя сила, Бог и Господи, честна Църковно боготолюбиво поет, възвояло.“

„Бого чевоченко невъзможно видение.“

възможно да се премахне калцираният превод. Според отец Андрей преводите, повтарят църковнославянски текст, не е непреодолимо препятствие – в зависимост от степента на възкресение нараства и разбирателно.

При нашите глуми се увеличават словният запас, повишава се интелектуалното ниво. Промислете се мнрогледът, увеличава едростата на жетовия език, който те говорят във всекидневния живот. Много от нашите нечуващи четат у дома си молитви на цър-

АБОНАМЕНТНА КАМПАНИЯ 2006

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“

Посочете издателно и периода от време, за който искате да се абонарите:

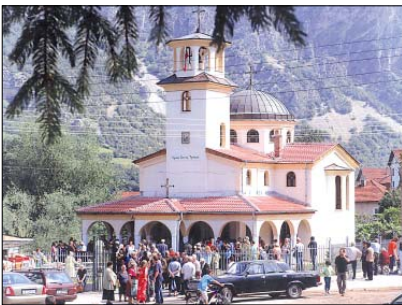
Име..... Презиме..... Фамилия.....
гр./с..... п. код..... общ.
област..... ж.к./уп..... №..... бл..... вх..... ап.....
тел:.....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или пощенски запис).

Цените на абонамента са на стр. 8

На 4 юни 2006 г., Неделята на Св. Отци от Първия вселенски събор, във врачанското село Згориград, днес квартал на града, Негово Високочреовенство Врачанският митрополит Калиник освети заедно с врачански духовници нова църква. Храмот е посветен на Света Троица и носи нейното име.

В освящаването на храма и св. Пастървик участват и архимандрит Кириян, бивши протосингел на Врачанска митрополия и настоятел на САЦ, Кишиа и Австралия, сегашният протосингел иконом Николай Костадинов, иконом Ди-

ХРАМЪТ „СВЕТА ТРОИЦА“ В ЗГОРИГРАД ОСВЕТЕН

митър Митов, иконом Цвистан Ковов, иконом Аспарух Аспарухов и протосингел на новия храм Йерей Васил Търнав.

В св. Престол митрополит Калиник полага частичка от мощите на св. владк Яков Персел, чието намест честване на 27 юниври.

„Света Троица“ е един от малкото нови храмове, изградени изцяло отъвътре.

Село Згориград е намира на 4 км от Враца, по пътя към пещерата Левеница. В него живеят около 3 хиляди души. До днес не са имали църква, въпреки че са правили неколкократни опити да се построи храм и са събирали пари. На църковното място се издигал само висок наос с камбана, осветена през 1936 г. от тогавашния Софийски митрополит Стефан (по-късно епископ).

На 13 септември 1998 г. е положен основният камък на храма в с. Згориград. Изграждането на църквата е станало в продължение на около десет години, с помощта и пожертвования на стотици врачани.

Главна роля за построяването на новия храм има деканата д-р Ангелина Николцова от София. Нейните корени са от Згориград, поради което става ини-

Д-р Николцова с отпращаща

циатор за събирането на средства и за изграждането на църквата. В знак на вниманието и в израз на дълбоката признателност за големите трудове и организационно по изграждането и вътрешното църковно-канонично устройство на новия храм д-р Ангелина Николцова е удостоена с юбилейната значка на Врачанска митрополия – „Св. Софроний Врачански“. Тя е връчена лично от митрополит Калиник. В дар на г-жа Николцова е поднесена и юбилейната козна на св. Софроний Врачански.

На освящаването на храма присъстваха областният управител на Врачанска област и кметовете на гр. Враца и Згориград, стотици богомолци от цяла България.

Никола ПЕТКОВ

Привик за каибране на средствата

Необходими са средства за външно оформление на храма: довършване на оградата, обшиване на колоните, оформление на алтара. **Ванкова светлика: храм „Св. Троица“ в Згориград, ВИС код ВАСХВГФ, IBAN BG04 BASX 9660 1012803211, HVB BANK Bhochim, клон „Парни“, бр. „А. Стабилитет“ № 143, гр. София 1303.**

Врачанският митрополит Калиник по време на богослужението

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

11. VI. Архиепископ Лука (в света Валентин Феофанович Войно-Ясенецкий)

Роден е на 27 април 1877 г. Захваща художествено училище, а през 1903 г. – медицинския факултет на Киевския университет „Св. Владимир“. Защитава докторска дисертация. Работи като хирург в Ташкент и преподава в медицинския факултет. Осъбдба каторгата по оперативна хирургия и топографска анатомия в Туркестанския държавен университет.

През 1921 г. е ръкоположен за дякон, а след седмица и за йерей. Преподава гр. св. заимчива с хирургия. Две години по-късно приема монашеско постръжение и името на св. апостол и евангелист Лука, който бил лекар и художник. През 1943 г. преосвещаваният Лука става архиепископ на Красноярск, след осъзна – архиепископ Тамбовски и Минусински, а на 26 март 1946 г. е възведен за архиепископ на Кримска и Симферополска епархия. Престъпва се в Госнолар през 1961 г. На 25 март 1996 г. Светиат Синод на Украйнаката Православна църква (към Московската патриаршия) причислява светеителя Лука към лика на светители. Паметта му се чества на 11 юни, деня на неговото успение.

15. VI. Св. пророк Амос

Живил през VIII в. пр. Хр. Роден в палестинския град Текоа. Бил обичан, защото Бог полюбил на пророческо съзнание по времето на юдейския цар Озия и израелския цар Йеровам. Прочетоства на Амос са събрани в едноименната Библийска книга.

16. VI. Св. Тихон Чудотворец

Роден е през V в. в Кипърския град Амантус. Бил избран за епископ на градъ. Проловявал Свобото Божие на единичните и мнозина от тях обичал в християнската вяра. Почина в дълбока старост, прославен от Бога с чудотворна сила.

17. VI. Св. мъченици Мануил, Савва и Исмаил

Те били родни братя, християни от Персия, живували през IV в.

Персийците Владетел царства призовава братята си преобвърват за мър с император Юлиан Осптъмъник. Персийските патреници отказали да участват в езическите обреди, организирани от император Юлиан. Заради това, че не приели да се отречат от християнската си вяра, били мъченици по заповед на Юлиан, а след това посечени с меч. Тридесет години след смъртта на св. мъченици Мануил, Савва и Исмаил император Теодосий Велики постръб в Царград храм на тяхно име.

Св. лчк Мануил

Кратки жития на светците за всеки ден четете на електронния сайт: www.dveri.bg

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРЕНТА ЗА 2006 г.

„Църковен вестник“		сп. „Духовна култура“	
1 година	21.00 лв.	1 година	18.00 лв.
6 месеца	10.50 лв.	6 месеца	8.00 лв.
3 месеца	5.25 лв.	3 месеца	4.50 лв.

ДЛЕРА НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНЕОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11
тел. факс 980-30-16

e-mail: zvestiya@dvveri.bg
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Ръководител е г-жа Мария

Ванкова смества на Синодално издателство на БПЦ
IBAN BG04 BASX 9660 1012803211
IBAN BG 05 BASX 9660 1018 1470 18
BIC код: BASXBG8F

Сметайте да не пратите с пощи никакви пари или по банков сметка, освен ако не е изрично посочено друго в електронния сайт на вестника!